Pregaria.cat

Entrada

PREGÀRIA DE NIT MIRADA EXTERNA

La cambra de la Mònica 03 és a un extrem de la casa. Encara plou i els vidres de la finestra no sols mostren com van relliscant les gotes, sinó que ho harmonitzen amb aquell so constant que sembla convidar a la intimitat.

L'habitació és molt senzilla: el llit, una taula, un armari amb cortina, una cadira i a terra la llàntia que mig il·lumina la icona que es repenja a la paret. La Mònica és a terra en la postura que fa un any, abans de venir a Sant Ignasi de Moxos, va aprendre a Taizé. Concentrada i en aparent absolut repòs. Entre ella i la llàntia, que s'alimenta d'una pila elèctrica, hi ha una Bíblia oberta en una plana de salms.

MIRADA ESPIRITUAL

El que veiem ens suggereix la dimensió espiritual. Intuïm que hi ha quelcom més del que podem constatar amb els ulls. No és un cromo, no és una fotografia perfecta. Hi ha quelcom que va més enllà de la realitat que els nostres sentits poden copsar...
Aroma? **Bellesa**? **Obertura**? **Estètica**? **Profunditat**? **Silenci**?
Potser si hi aprofundim anirem descobrint que és un temps de vida. Hi ha una certa plenitud vital en el conjunt i especialment en ella, la Mònica, recollida, quieta: una mena d'imatge externa que mostra quelcom interior, que possiblement ens arriba i ens asserena a nosaltres, que estem ficats en els sorolls de la ciutat.

MIRADA TEOLOGAL

Déu, tan present i misteriós, l'ha invitada aquesta nit a obrir-se a la seva Paraula que, pronunciada i escrita fa ja molts segles en el salm, avui ressona en el seu cor com una presència viva de l'Altre que l'estima.

El que Ell li diu està escrit, no són paraules noves; el que ella viu sí que és nou. Possiblement ni tan sols hi ha paraules, sinó un silenci de plenitud. Ha entrat en una relació molt especial de la mà d'Aquell que es va manifestant com el que **ESTIMA.**

COL·LOQUI

Ha parat de ploure. Absolut silenci. Fa una estona que no se sent res. I no se sent res més fins que unes mans infantils toquen la part de fora dels vidres. ***Tac tac***. La Mònica 03 s'alça i mira. És el Rubén, un nen de la catequesi. Ella obre la finestra.
–Rubén! Hola! Què fas encara despert...?
–Només volia saludar-la; creia que estava dormida a terra. Que es troba bé?
–Oh, i tant! No bé. Molt i molt bé!!